

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Μαργαρίτα τότε τοῖσπε τοὺς χεῖρας καὶ τοὺς κρατοῦσε κα-
θὼς βγαίναμε ἀπ' τὸ σπῆτι. Κι' ὅταν ἐκλειδώσαμε τὴν ἐξώπορτα
καὶ βγήκαμε στὸ περβόλι, τοὺς κρατοῦσε ἀκόμα.

Πήραμε ἐν' ἀμάξιν καὶ πήγαμε στὸ Μάντιγκτον. Ἀφοῦ φορτώ-
σανε ὅλες τὶς κάσσεσ στὸ τραῖνο οἱ ἐργάτες, μῆχανε κι' αὐτοὶ
μέσα. Ἐπίσης φορτώσανε καὶ κάτι κάρρα πού μᾶς ἐχορσίμευαν
γιὰ νὰ πάμε τὶς μεγάλες σαρκοφάγους ἀπὸ τὸ σπῆτι στὸ σταθμό.

Στὸ Οὐέστερτον, ὅπου θὰ βγαίναμε γιὰ νὰ πάμε στὸ Κῦλλιον,
θὰ βρῖσκαμε κι' ἄλλα κάρρα καὶ πολλὰ ζῶα. Ὁ κ. Τρελόνυ εἶχε
παρᾶγγελλεῖ γιὰ μᾶς ἕνα βαγγὼν-λί καὶ μόλις ξεκίνησε τὸ τραῖνο,
πέσαμε ὅλοι νὰ κοιμηθούμε.

Αὐτὴ τὴ νύχτα κοιμήθηκα βαθεῖα καὶ ἤσπχα. Εἶχα ἕνα αἰ-
σθημα ἀσφαλείας ἀπόλυτο κι' εὐχάριστο. Ἡ ὀριστικὴ δήλωσις τῆς
Μαργαρίτας «Δὲ θὰ μὲ πειράξῃ ἀπόψε!», μὲ εἶχε τελείως καθη-
συχάζει. Δὲν ἀποροῦσα γι' αὐτὸ, οὔτε ἐγώ, οὔτε κανένας ἄλλος.

Ἐπειτα ὁμως μόνος ἀρχισα νὰ σκέπτομαι γιὰτι εἶχα τέτοια πε-
ποιθήσει...

Τὸ τραῖνο πήγαμε σιγὰ καὶ σταματοῦσε συχνά· καθὼς ὁ κ.
Τρελόνυ δὲν ἤθελε νὰ φτάσῃ στὸ Οὐέστερτον προτοῦ νυχτώσῃ, δὲν
ἦταν ἀνάγκη νὰ βιαζόμαστε· εἶχαμε κανονίσει νὰ δίνουμε στοὺς
ἐργάτες νὰ τρῶνε σὲ ὀρισμένους σταθμούς. Ἐμεῖς εἶχαμε τὶς προ-
μήθειες μᾶς μαζί μὲ τὸ βαγγὼν.

Ὅλο αὐτὸ τὰ πόρτα μὲν μιλῆσαμε γιὰ τίποτα ἄλλο παρὰ γιὰ
τὸ μεγάλο πείραμα, πὺν ἀπασχολοῦσε τώρα ὅλων μᾶς γενικός, δὲν
σκέφει. Καὶ καθὼς περνοῦσε ὁ καιρὸς, ὁ κ. Τρελόνυ γινότανε ὁ-
λοένα καὶ πὺν αἰσιόδοξος· αἱ ἐλπίδες του ἀρχισαν νὰ γίνονται πε-
ποιθήσεις. Ὁ δόκτωρ Οὐίκεστερ φαινότανε ὅτι συμμεριζότανε κι'
αὐτὸς κάπως τὶς ἐλπίδες τοῦ κ. Τρελόνυ, ἂν καὶ πότε-πότε ἔλεγε
τίποτα πὺν νὰ ἀντιβαίνει στὶς θεωρίες τοῦ κ. Τρελόνυ καὶ μᾶς ἔ-
κανε νὰ ἀμφιβάλλουμε. Ἀπὸ τῆς μέρους ὁ κ. Κορμπέκ φαινότανε
ὅτι δὲν παρεδέχετο τὶς θεωρίες τοῦ κ. Τρελόνυ. Ἰσως ὁμως νὰ τὶς
παρεδέχετο, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐνθουσιαζότανε τόσο εὐκόλα ὅσο οἱ ἄλ-
λοι, ἀλλὰ ἐμᾶς μᾶς φαινότανε ὅτι ἦταν ἀντιθέτου γνώμης.

Ὅσο γιὰ τὴ Μαργαρίτα, αὐτὴ φαινότανε σὰν ἀποκαμωμένη. Ἡ
τίποτα ἄλλο νεώτερο θὰ σκεφτότανε, ἢ ἀρχισε νὰ παίρνει τὰ πρά-
ματα πὺν σοβαρὰ τώρα. Ἦσαν ἀφηρημένη καὶ κακοδιάθετη.
Πότε-πότε ὁμως ἀφ'νε ἀπότομα αὐτὸ τὸ δυσθυμο ὕψος τῆς. Αὐτὸ
συνέβαινε συνήθως ὅποτε σταματοῦσε πούθενά τὸ τραῖνο, ἢ τὴν
ὥρα πὺν τὸ τραῖνο, περνώτας ἀπὸ καμμιὰ γέφυρα ἔκανε ν' ἀν-
τηχοῦν οἱ γύρω λόφοι. Τότε ἀρχισε νὰ κουβεντιάζῃ μαζί μᾶς,
κι' ἐλάμβανε μέρος στὴν συνομιλία μᾶς, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μᾶς
δείξῃ πὺν ὅτι δὴποτε κι' ἂν σκεφτότανε ἀφηρημένη, ἀκούγε τὴ
λέγαμε καὶ μεῖς. Ἐμένα μὲ φερότανε μ' ἕνα τρόπο παρᾶξενο.
Κάποτε-κάποτε μ' ἀπέφηνε, σὰν νὰ μὲ ντροπίζετο ἢ νὰ μὴ μὲ κατα-
δεχότανε αὐτὸ ἡρώτη μου φορὰ τὴ βλεπα. Ἄλλες φορὲς πάλι μου-
ρῖχνε κάτι ματιὰς πᾶθους, κι' ἢ φωνὴ τῆς μ' ἔκανε νὰ τρελλαίνο-
μαι ἀπὸ τὴ χαρὰ μου.

Ὅπως ὁποτε, τὸ ταξιδί μᾶς τελείωσε χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτα
τὸ ἐξαιρετικό· ἕνα μόνον ἐπείσοδιον συνέβη, ἀλλὰ ἐμεῖς κοιμόμασε
ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ δὲν ἀνησυχίσαμε καθόλου. Μᾶς τὸ εἶπε ἔπειτα
ἕνας ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου, τὸ πρωί. Μεταξὺ Ντόλγς καὶ
Τένμαουθ τὸ τραῖνο σταμάτησε ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀνθρώπου πὺν κου-
νοῦσε μὲ τὸ χεῖρ τοῦ ἐνα ἀναμμένο δαυλὶ ἀπάνω στὴ σιδηροδρο-
μικὴ γραμμὴ. Ὁ ὁδογὸς ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ·
κι' εἶπε τότε ὅτι κοντὰ στὴ γραμμὴ εἶχε λάβει χώραν
μικρὰ καθίζησις τοῦ ἐδάφους, κι' εἶχε πέσει ἀπάνω
στὴ γραμμὴ λίγο χῶμα ἀπὸ ἕνα ὕψωμα· ἀλλὰ δὲν εἶχε
πείθῃ τίποτα ἢ γραμμὴ, καὶ τὸ τραῖνο μπόρεσε νὰ ἐξα-
κολουθῇ τὸ δρόμο του, χωρὶς καμμιὰ σημαντικὴ ἀρ-
γοπορία.

Ἐφθάσαμε στὸ Οὐέστερτον στὶς ἐν-
νῆα περίπου τὸ βράδυ. Στὸ σταθμὸ μᾶς
περιμένανε τὰ κάρρα, καὶ ἀρχίσαμε τὸ
ξεφορτῶμα ἀμέσως. Ἐμεῖς ὁμως δὲ μεί-
ναμε γιὰ νὰ ἐπιβλέψουμε, γιὰτι αὐτὴ
τὴ δουλειὰ τὴν εἶχαμε ἀναθέσει σὲ ἄλ-
λους ἀρμόδιους. Πήραμε ἕνα ἀμάξιν καὶ
τραβήξαμε στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας γιὰ
τὸ Κῦλλιον.

Τὸ σπῆτι τοῦ κ. Τρελόνυ, ὅπως φαι-
νότανε στὸ δυνατό φῶς τῆς σελήνης αὐ-
τῇ τῇ βραδεῖα, ἔκανε σ' ὅλους μᾶς ἐν-
τύπωση. Ἦταν ἕνα μεγάλο σπῆτι, ἕνα
παλιὸ μέγαρο, χτισμένο ὅλο μὲ σταχτιά
πέτρα· ἦτανε χτισμένο ἀπάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴ θάλα-
σα, στὴν κορυφὴ ἐνὸς ψηλοῦ βράχου· κι' ὅταν στή-
ψαμε τὸ δεινδοφρενέμενο δρόμο πὺν εἶναι σκαλιστός
μέσα στὸ βράχο καὶ βγήκαμε στὴ μικρὴ ἐπίπεδο ἔκτα-
σι στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, ὅπου ἦτανε θεμελιωμένο
τὸ σπῆτι, ἀκούσαμε καθαρὰ τὸ πάφλασμα τῶν κυμά-
των πὺν χτυποῦσαν κάτω στὸ βράχο, κι' ἀναπνεύσαμε

τὸν καθαρό, ὑγρὸ καὶ μυροβόλο ἀέρα τῆς θαλάσσης.

Καταλάβαμε τότε ἀμέσως ὅτι τὸ σπῆτι αὐτὸ ἦτανε κατὰλληλο
γιὰ τὴ δουλειὰ πὺν τὸ θέλαμε.

Μέσα στὸ σπῆτι, τὰ βρήκαμε ὅλα ἔτοιμα. Ἡ κ. Γκράντ καὶ οἱ
ἄλλοι ὑπηρετές καὶ ὑπηρετρίες εἶχανε κάνει τὴ δουλειὰ τους καλὰ,
καὶ τὸ σπῆτι ἦτανε καθαρὸ καὶ συγγυρισμένο.

Πρῶτα-πρῶτα μᾶς εἶδει ὁ κ. Τρελόνυ τὰ κυριότερα δωμάτια,
κι' ἔπειτα χωριστήκαμε, κι' ὁ καθένας πῆγε ν' ἀλλάξῃ ρούχα, γιὰτι
τὸ ταξιδί μᾶς εἶχε διαρκέσει πάνω ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὥρες.

Τὸ βράδυ φάγαμε στὴ μεγάλη τραπεζαρία πὺν βρισκότανε στὸ
νότιο μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου οἱ τοῖχοι του φθάνανε ὡς τὴν ἀκρὴ
τοῦ γκρεμοῦ· ἀκούγονταν ἀπὸ κεῖ καθαρὰ τὸ κύμα τῆς θαλάσσης
πὺν ἔδερνε ἀδιάκοπα τοὺς βράχους.

Ἀφ' οὗ φάγαμε μαζευνήκαμε ὅλοι στὸ δωμάτιον πὺν ὁ κ. Τρε-
λόνυ εἶχε κάνει γραφεῖο του, καὶ πὺν συγγυρισμένο ἀπ' εὐθείας
μὲ τὸ διπλάνον πὺν ἦτανε ἡ κρεβατοκάμαρά του. Καθὼς μῆχανε
μέσα, τὸ πρῶτον πρᾶγμα πὺν πρόσεξε ἦταν ἕνα μεγάλο χρηματοκι-
βώτιον, ὁμοῖο μ' αὐτὸ πὺν εἶχε στὴν κάμαρά του στὸ Λονδίνο. Ὅταν
μῆχανε μέσα, ὁ κ. Τρελόνυ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτο-
φόλι του καὶ τῶρα στὸ τραπέζιν. Τὸ πάτησε μὲ τὸ χεῖρ του, κι'
ἄξαφνα τὸ πρόσωπό του ὠχρίασε παρᾶξαια. Μὲ χεῖρα πὺν τρέμανε,
τὸ ἀνοίξε, λέγοντας.

— Δὲν τὸ βλέπω νὰ φουσκώνῃ. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχει συμβῇ
τίποτα...

Μαζευνήκαμε ὅλοι κοντὰ του. Ἡ Μαργαρίτα μόνον ἔμενε ἀτά-
ραχη· στεκότανε μόνον τῆς, ὄρθια καὶ ἀμίλητη, ἀκίνητη σὰν ἄ-
γαλμα. Εἶχε μὴ ἀφηρημένη ὄψιν στὰ μάτια τῆς, σὰν νὰ μὴν ἤξερε,
οὔτε νὰ τὴν ἐνοίαζε γιὰ ὅτι συνέβαινε γύρω τῆς.

Μὲ μὴ ἀπελπισμένη χειρονομία, ὁ κ. Τρελόνυ πέταξε τὸ πορ-
τοφόλι του ἀπάνω στὸ τραπέζιν. Καὶ καθὼς ἔπεσε ἐξηντημένος σὲ
μὴ καρέκλα πὺν εἶχε δίπλα του, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή:

— Ὁ Θεὸς μου! Ἐφυγε! Χάθηκε! Χωρὶς αὐτὸ τὸ μεγάλο πεί-
ραμα δὲν μπορεῖ νὰ πετύχῃ...

Τὰ λόγια του φανήκαμε ὅτι ξυπνήσανε τὴ Μαργαρίτα ἀπὸ τὴν
ἀφηρημάδα τῆς. Ἐνας σπασμὸς φάνηκε ἄξαφνα στὸ πρόσωπό τῆς·
καὶ ἡσύχαε ἀμέσως· χαμογελῶντας τότε, εἶπε στὸν πατέρα τῆς:

— Μπορεῖ νὰ τᾶψιες στὴν κάμαρά σου, μπαμπά. Ἰσως ἔπεσε
ἀπὸ τὸ πορτοφόλι σου, ἐνῶ σὺ ἀλλάζεις ρούχα.

Χωρὶς νὰ πῶμε λέξιν, τρέξαν ὅλοι στὴ διπλάνη κάμαρα, περ-
νώτας ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ κ. Τρελόνυ. Καὶ μείναμε
ὅλοι μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ἀπάνω στὸ τραπέζιν ἦτανε τὸ κόσμημα τῶν ἐπὶ ἀστέρων· καὶ
τὸ κάθε ἀστέρο ἔλαμπε σὰν ἀληθινὸ.

Δειλὰ—δειλὰ, κυττάξαμε ὅλοι πίσω μᾶς· ἔπειτα κυττάξαμε ὁ
ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτανε τώρα ὅπως καὶ ἐμεῖς. Δὲν ἦτανε πειδὸ ὅπως
πρίν, σὰν ἄγαλμα.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξιν, ὁ κ. Τρελόνυ σήκωσε τὸ κόσμημα καὶ τὸ
πῆρε γρήγορα μαζί του στὴ διπλάνη κάμαρα. Ὅσο ἡσυχώτερα μπο-
ροῦσε, ἀνοίξε τὴν κάσσα του μὲ τὸ κλειδί πὺν εἶχε δεμένο στὸ χέ-
ρι του, κι' ἔβαλε τὸ πολυτίμο κόσμημα μέσα. Ὅταν ἔκλεισε τὴ βα-
ρεῖα πόρτα τῆς κάσσας καὶ τὴν κλείδωσε καλὰ, φαινόταν ὅτι ἰνέ-
πνεε πειδὸ ἐλεύθερα.

Αὐτὸ τὸ ἐπείσοδιον μᾶς ἀπασχόλησε ἀρκετὰ καὶ μᾶς ἔκανε σκε-
πτικούς. Ἀλλὰ τώρα ἡ Μαργαρίτα ἦτανε ζοηρότερη.

Ἐνῶ περιμένανε νὰ φτάσουνε τὰ κάρρα, ὁ κ. Τρε-
λόνυ μᾶς εἶδει τὸ σπῆτι καὶ μᾶς πῆγε σ' ὅλες τὶς κά-
μαρες συγχρόνως μᾶς ἔλεγε πὺν θὰ βάζαμε τὰ πράγ-
ματα πὺν φέραμε μαζί μᾶς. Ἐκεῖνα ὁμως τὰ πράγ-
ματα πὺν εἶχαν ἀμεση σχέσι μὲ τὸ μεγάλο μᾶς πείρα-
μα δὲ μᾶς εἶπε πὺν θὰ τὰ βάζαμε. Οἱ κάσσεσ πὺν τὰ
περιείχαν θὰ μένανε πρὸς τὸ παρὸν
στὴν ἐξω εἰσοδο, στὸ χῶλλ.

Ἀφοῦ γυρίσαμε ὅλο τὸ σπῆτι, φθά-
σανε καὶ τὰ κάρρα μὲ τὰ πράγματα, κι'
ἀρχισε πάλιν ἡ χυσινοβιβαδὸν κινήσις.
Ὁ κ. Τρελόνυ στεκόταν ἐξω στὸ χῶλλ,
κοντὰ στὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα, κι'
ἔδινε οδηγίες στοὺς ἐργάτες, πὺν νὰ
βάζουνε τὶς διάφορες κάσσεσ. Καὶ ὅσες
περιείχαν πολλὰ μικροπράγματα, τὶς ἀ-
φισε στὴ μέση εἰσοδο γιὰ νὰ τὶς ἀνοί-
ξουμε.

Σὲ λίγο τὰ εἶχαν ξεφορτώσει ὅλα· οἱ
ἐργάτες καὶ τὰ κάρρα φύγανε, κι' ἐμεῖς
πήγαμε ὅλοι στὰ δωμάτια μᾶς. Εἴμαστε ἡσυχὸι ἐκεῖ-
νὴν τὴν βραδεῖα. Καὶ νομίζω ὅτι εἴμαστε ὅλοι βέβαιοι
ὅτι θὰ περνούσαμε τὴ νύχτα καλὰ καὶ δὲν θὰ μᾶς συ-
νέβαινε κανένα ἄλλο ἀπρόοπτον.

Πράγματι, δὲν συνέβη τίποτα· τὸ πρωὶ ἐδῆλωσαν
ὅλοι ὅτι περάσανε θαυμάσια.

(Ἀκολουθεῖ)

